

Sygn. akt II UK 399/14

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z wniosku M. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w Warszawie

o rentę z tytułu niezdolności do pracy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 28 maja 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 maja 2014 r., sygn. akt III AUa 803/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 maja 2014 r. Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie oddalił apelację M. C. od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 4 grudnia 2012 r., którym oddalono odwołanie ubezpieczonej od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, II Oddziału w Warszawie z dnia 29 marca 2012 r., odmawiającej ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W wyrokach sądów *meriti* na podstawie zgodnych opinii biegłych lekarzy internisty, psychiatry i neurologa przyjęto, że ubezpieczona jest zdolna do pracy.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wywiodła ubezpieczona, zaskarżając go w całości oraz wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie.

Skarga kasacyjna została oparta na podstawie naruszenia przepisów postępowania – art. 217 § 1 k.p.c., art. 232 k.p.c., art. 233 k.p.c. i art. 248 § 1 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c. i art. 386 § 4 k.p.c., w następstwie czego doszło do nieprzestrzegania kompetencji sądu odwoławczego i niespełnienia jego procesowej funkcji wynikającej z art. 382 k.p.c., co spowodowało niezgromadzenie pełnego materiału dowodowego w postaci szpitalnej dokumentacji lekarskiej mogącej mieć zasadnicze znaczenie dla treści opinii biegłego lekarza psychiatry.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został uzasadniony jej oczywistą zasadnością, gdyż w okolicznościach sprawy nie istniały podstawy do wydania przez Sąd Apelacyjny w Warszawie kwestionowanej treści wyroku, rozstrzygającego o istocie sprawy.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W judykaturze przyjmuje się, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej, przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że doszło do kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2013 r., III SK 19/13, LEX nr 1402642 oraz z dnia 3 grudnia 2014 r., III PK 75/14, LEX nr 1621619), a przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, LEX nr 560577 oraz z dnia 20 marca 2014 r., I CSK 18/14, LEX nr 1522063). Skarżący jest w tym zakresie zobowiązany do sformułowania w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania odpowiednich wywodów potwierdzających tę okoliczność, a należy pamiętać, że o oczywistości naruszenia prawa możemy mówić jedynie, gdy w rozpoznawanej sprawie doszło do

sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzemieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2013 r., III SK 43/12, LEX nr 1331343). Podkreślenia wymaga jednak, że szczególna podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga samodzielnego (czyli) odrębnego od podstaw kasacyjnych wskazania i wykazania naruszenia konkretnego przepisu prawa (procesowego lub materialnego), które jest oczywiste i bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2014 r., II UK 458/13, LEX nr 1644551).

Za ugruntowany w orzecznictwie należy uznać ponadto pogląd, zgodnie z którym na etapie przedsądu znajduje zastosowanie art. 398¹³ § 2 k.p.c., stanowiący, że w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powoływanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. W przeciwnym razie zachodziłby bowiem dysonans między etapem przedsądu i późniejszym rozpoznaniem podstaw kasacyjnych z ograniczeniami wynikającymi z tego przepisu, a także z art. 398³ § 3 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2014 r., I UK 408/13, LEX nr 1646932). Granicę ustaleń stanu faktycznego stanowi zatem postępowanie przed sądem powszechnym i brak jest podstaw, aby na etapie przedsądu inaczej oceniać materiał dowodowy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2014 r., I UK 376/13, LEX nr 1646131). Podkreśla się również, że o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie można mówić wówczas, gdy skarżący dla uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania ogranicza się do przedstawienia licznych uchybień sądu drugiej instancji o charakterze proceduralnym, nie formułując przy tym odpowiednich zarzutów w zakresie naruszenia prawa materialnego. Jest to wynik tego, że w postępowaniu kasacyjnym zarzut naruszenia przepisów postępowania może być skuteczny wyłącznie wtedy, gdy zarzucane uchybienie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 *in fine* k.p.c.). Taki wpływ można jednak stwierdzić dopiero wówczas, gdy w skardze zostanie podniesiony adekwatny w konkretnych okolicznościach faktycznych zarzut obrazy prawa

materialnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2014 r., I PK 208/13, LEX nr 1646059).

Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy należało stwierdzić, że skarżący po pierwsze nie uzasadnił w sposób odrębny od podstaw skargi kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, wykazując na czym miałyby polegać oczywista zasadność skargi, po drugie podniósł naruszenie wielu przepisów prawa procesowego, a nie zawarł w skardze żadnych przepisów prawa materialnego, a po trzecie sformułował zarzuty w zakresie oczywistej zasadności w odniesieniu do oceny dowodów, co jest niedopuszczalne w postępowaniu kasacyjnym. W związku z powyższym niemożliwym było przyjęcie, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.